

intelligit peccatum propriè dictum. Majori fundamen-
 ti loco substernimus dictum, *Rom. III. v. 20.* Et verò ne-
 mo melior, ipso Paulo, verborum istorum interpretis esse
 potest: quando peccatum illud vocat malum, *quod ipse*
oderit; quod inimicitia sit adversus Deum; quod repugnet legi
mentis, non quidem simpliciter talis, sed Spiritus sancti
 gratiâ illuminatæ: & quæ sunt aliæ appellationes, quibus
 hoc peccatum depingit.

XLII. Quod attinet Augustinum, respondemus: nos
 negare non posse. Doctori illi eximio nonnunquam ab-
 repto fervore disputandi, tales excidisse locutiones, quæ
 in sequiorem partem possint trahi. Occasio namque
 erat. Formabat Pelagius tale argumentum: si concu-
 piscencia in renatis reliqua, est peccatum, sequitur per
 baptismum non verè, plenè, & perfectè obtineri remis-
 sionem peccatorum, nec auferri crimina, sed tantùm ra-
 di ut radices peccatorum in mala carne teneantur, instar
 rasorum in capite pilorum. Sed ita sentire, est insignis
 contumelia in baptismum & blasphemia in mortem,
 agni DEI: prout objectiones ejus describit August. con-
 tra duas epistolas Pelagii *Lib. I. cap. 13.*

XLIII. Ex hoc laqueo ut sese extricaret Augusti-
 nus, dicebat: concupiscentiam in renatis reliquam,
 non esse peccatum. Cum autem Pelagius argumentan-
 do instaret: si concupiscentia non est peccatum; ergò
 tantum adest, ut sit vituperanda, ut potius laudanda. Ex-
 plicabat Augustinus mentem suam: *baptizatus*, inquit,
omni caret peccato, non omni malo: quod plenius ita dicitur:
 omni reatu malorum caret, non omnibus malis.

XLIV. Ex mente igitur Augustini considerari pecca-
 tum potest dupliciter: Vel enim est *ἀνομία* sublato reatu: